

Kathleen Woodiwiss

Als rozen weer bloeien

ROMAN

Opgedragen aan de lezers die mij aanmoedigende brieven
hebben gestuurd.
Dank u zeer; ik heb het bijzonder gewaardeerd.

Een vuurrode bloem in het winterse wit,
Misplaatst als de smart van een maagd die bidt,
Bloeiend in een tijd als kille winden waaien.

Men vindt haar op een beschutte plek,
Felrood, zonder enige smettende vlek,
Rood als een druppel hartenbloed.

Van de maagd die boven in de toren weent en wacht,
Verlaten door de ridder in zijn zilveren pracht,
Die ten strijde trok, vol overmoedige kracht.

Vrees niet, lief kind, thuis smachtend en teer,
De winterroos belooft in de runen van weleer:
Ware liefde, eens gevonden, keert altijd weer.

1

23 oktober 1792
Noord-Engeland

‘Trouwen!’

Erienne Fleming deed een stap bij de haard vandaan en smeedde de pook weer in de standaard; daardoor bekoelde de woede die ze al zo vroeg op de dag voelde enigszins. Buiten sloeg de onstuimige wind bijna met plezier grote regendruppels en scherpe hagelkorrels tegen de in lood gevatte ruitjes en de vrijheid van de natuur stond in een wel schrille tegenstelling tot de toestand van geestelijke slavernij waarin zij zich bevond. De hoog optorende donkere wolken boven het pannendak van het burgemeestershuisje weerspiegelden de stemming van het slanke donkerharige meisje. Haar ogen flitsen van woede en schoten paarsachtige vonken als ze in de vlammen voor zich keek.

‘Trouwen!’

Het woord kwam steeds weer bij haar op. Eens was het het grote onderwerp van haar meisjesdromen geweest, maar de laatste tijd was het meer en meer een ander woord voor dwaasheid geworden. Niet dat ze iets tegen de instelling op zichzelf had. O, nee! Haar moeder had haar zorgvuldig voorbereid zodat ze een passende echtgenote voor welke man dan ook zou kunnen zijn. Maar haar vader, die burgemeester van Mawbry was, was van plan haar met een rijke man te laten trouwen, wat voor een magere of dikke griezel dat ook mocht zijn. En alle andere eigenschappen, zelfs manieren, waren onbelangrijk voor hem. Hij lette er niet eens op. Als de man maar rijk was, en bereid tot een huwelijk, dan was hij kandidaat voor haar hand. Het was tot nu toe een bijzonder droef stelletje geweest en toch – Erienne trok plotseling weifelend haar fijngepenseelde wenkbrauwen op – waren deze mannen waarschijnlijk nog de besten die haar vader had kunnen vinden, want er was geen

bruidsschat die mannen aan zou kunnen lokken.

‘Trouwen! Bah!’ Erienne spooog opnieuw het woord vol afschuw uit. Ze was bezig in een snel tempo de zalige fantasieën van haar meisjestijd te verliezen en beschouwde de huwelijkse staat nu als een heel wat minder plezierige toestand. Het was natuurlijk niet zo vreemd dat een jonge dame een haar aangeboden aanbieder verfoeide, maar na de figuren die zij voorgeschoteld had gekregen had ze weinig hoop meer dat haar vader met zijn dogmatische aard de keus nog zou verbeteren.

Rusteloos liep Erienne naar het raam en keek peinzend door een van de vierkante ruitjes naar de met keien bestrate weg die door het dorp slingerde. In de neergutsende regen waren de bomen aan de grens van het gehucht donkere, skeletachtige vormen. Haar blik dwaalde het lege pad af en met een misselijkmakend gevoel dat een beetje aan spijsverteringsnarigheid deed denken, realiseerde ze zich dat over nauwelijks een uur weer een nieuwe onwelkome aanbieder zich zou melden. Ze had absoluut geen zin zich tot een lieflijke glimlach te laten verleiden voor weer zo’n onnozele pijs en ze hoopte van harte, ja, ze bad bijna, dat de weg daar buiten leeg bleef. Zelfs als de door regen verzwakte brug het onder het rijtuig waarin de man zat zou begeven en met hem voor eeuwig in het schuimende water zou verdwijnen, zou ze daar niet erg om kunnen rouwen. De man was een vreemde voor haar, een figuur zonder gezicht, alleen maar te identificeren door een naam die haar vader onlangs had genoemd. Silas Chambers! Wat zou het voor een man zijn?

Erienne keek de bescheiden huiskamer rond en vroeg zich af hoe hij haar thuis zou vinden, of eigenlijk: of zijn minachting te merken zou zijn. Het huisje was net zo mooi als de woningen in de stad, maar het Spartaanse meubilair maakte al gauw het gebrek aan financiële middelen van de bewoners duidelijk. Als dit onderkomen echter niet bij haar vaders ambt had gehoord, dan zou het nog heel lastig zijn geweest zo’n huis te vinden.

Enigszins verlegen streek ze over het versleten fluweel van haar donkerrode japon en hoopte dat de ouderwetse snit ervan niet te erg zou opvallen. Haar trots was al te vaak gekwetst door de hooghartige arrogantie van fatjes die zich hemelhoog boven haar verheven voelden en het heel gewoon vonden dat te laten merken. Het ontbreken van een bruidsschat woog zwaar; hun welgevulde beur-

zen zouden dat merken. Ze wilde die domme pummels graag tonen dat ze minstens even goed onderwijs had gehad als zij en zeker betere manieren had, maar een dergelijke poging zou haar de scherpe afkeuring van haar vader hebben opgeleverd.

Avery Fleming vond het onnodig en onverstandig dat leden van de zwakke sekse meer leerden dan de grondbeginselen van de vrouwelijke plichten en ze hoefden al helemaal niets van rekenen en schrijven af te weten. Als de erfenis van haar moeder er niet voor gezorgd had en als haar moeder er niet op had aangedrongen, zou de dochter de luxe van een schoolopleiding zeker ontzegd zijn. Angela Fleming had een deel van haar eigen fortuin achtergehouden om haar dochter te schenken wat haar toekwam en Avery kon er weinig van zeggen, gezien het feit dat hij zich bij hun huwelijk het grootste deel van haar kapitaal had toegeëigend om aan al zijn wensen en verlangens te voldoen. Farrell had in ruime mate dezelfde gelegenheid tot ontwikkeling gekregen maar na nauwelijks een jaar op een goede school had de jongen verklaard dat hij een intense afkeer had van 'de plechtige preken en onjuiste principes van een stelletje oude kerels', en hij was naar huis teruggekomen om 'het beroep van zijn vader' te leren, wat dat ook mocht zijn.

Erienne dacht na over de lange maanden sinds het overlijden van haar moeder en over de vele uren die ze alleen had doorgebracht terwijl haar vader en broer kaart speelden en dronken met enkele lieden uit het dorp, of naar Wirkinton gingen om daar het glas te heffen met de zeelui en varensgezellen die met hun schip in de haven lagen.

Toen Angela er niet meer was om het huishouden te regelen verdween de magere welstand als sneeuw voor de zon; er moest steeds intenser bezuinigd worden en tegelijkertijd drong haar vader er meer op aan dat ze moest trouwen. Een kritiek punt werd bereikt toen haar broer bij een duel gewond raakte en zijn rechterarm dusdanig werd gekwetst dat dit lichaamsdeel vanaf de elleboog in een vreemde hoek naar beneden hing. De hand was nu machteloos en vrijwel onbruikbaar. Van dat ogenblik af was Avery bijna koortsachtig bezig om een rijke echtgenoot voor zijn dochter te strikken.

Erienne werd plotseling erg boos toen ze dit alles overwoog en allerlei gedachten vlogen door haar hoofd.

'En die zou ik wel eens willen ontmoeten,' siste ze woedend te-

gen de lege kamer. ‘Christopher Seton! Yankee! Schurk! Speler! Losbol! Leugenaar!’ Alles wat lelijk was scheen op hem van toepassing te zijn. Er schoten haar nog een paar benamingen te binnen die ze evenwel niet uitsprak.

‘Ja, die man zou ik wel eens voor me willen zien!’ Ze stelde zich hem voor met dicht bij elkaar staande ogen en een scherpe, kromme neus, stijf recht haar dat onder de rand van een driekantige steek uitkwam, smalle op elkaar geklemde lippen die in een wrede grijns vaneen weken en kleine, vergeelde tanden lieten zien. Een wrat op de punt van zijn terugwijkende kin voltooide het beeld. Het was een mooie creatie die ze boven op een mager, benig lichaam zette.

Als ze die man maar eens tegenkwam! Misschien zou ze hem in een woordenstrijd niet kunnen overtreffen, maar ze zou hem vast wel uit zijn zelfgenoegzaamheid kunnen halen. Hij zou nog een paar weken kunnen nadenken over wat ze hem dan eens zou vertellen. En dan zou hij zich misschien nog eens een keertje bedenken voordat hij wraak nam op een onverstandige jongen die niet voldoende op zijn hoede was, of een oudere man tot aan de rand van de afgrond bracht.

‘Als ik een man was, zou ik hem wel leren!’ zei ze en nam de schermstand aan alsof ze een vlijmscherpe degen in de hand had. Ze deed enkele uitvallen en doorsneed toen met de denkbeeldige punt de keel van het slachtoffer. Daarna veegde ze het denkbeeldige lemmet af en stak hem toen weer in de eveneens niet bestaande schede. ‘Als ik een man was, dan zou ik er wel voor zorgen dat die opschepper merkte dat hij zich had vergist. Hij zou voortaan zijn fortuin wel elders zoeken.’ Ze richtte zich op en staarde peinzend naar buiten.

Ze zag zich weerspiegeld in de ruiten en vouwde haar handen bijna deemoedig over elkaar. ‘Helaas ben ik geen jongeman maar slechts een vrouw.’ Ze draaide haar hoofd opzij om de zorgvuldige opgemaakte ravenzwarte haartressen te inspecteren en toen glimlachte ze tegen haar spiegelbeeld. ‘Dus zullen mijn wapens mijn geest en mijn tong moeten zijn.’

Even trok ze een fijne wenkbrauw op en keek zo ijzig dat zelfs het hart van de meest vurige tegenstander bevroren zou zijn. Wee hem die de woede van dit meisje opwekte.

Dronken galal van buiten onderbrak haar gepeins. ‘Erienne!’

Ze herkende de stem van haar broer en vloog naar de deur, klaar

om hem met een woedende terechtwijzing te ontvangen. Farrell Fleming leunde zwaar tegen de deurpost aan en zijn kleren waren verkreukeld en vol vlekken; zijn haar leek wel een verwarde bos stro onder zijn driekantige steek. Het was duidelijk te zien dat hij de hele nacht had gedronken en gefeest en, omdat het al bijna elf uur was, ook een groot deel van de morgen.

‘Erienne, mijn eigen lieve zusje!’ begroette hij haar met luide stem. Hij deed wankelend een stap terug, slaagde erin weer de goede richting te nemen en kwam slingerend de hal binnen waarbij een straal ijskoud water van zijn doorweekte mantel op zijn zuster terecht kwam.

Erienne keek bezorgd naar buiten of iemand dit toneel had gadegeslagen en opgelucht zag ze dat er, behalve een eenzame ruiter in de verte, niemand te zien was. Tegen de tijd dat die man de brug over kwam en het huisje gepasseerd was, zou er niets bijzonders meer te zien zijn.

Erienne sloot de deur en leunde ertegenaan terwijl ze Farrell met gefronste wenkbrouwen aankeek. Hij had zijn goede arm om de leuning geslagen en probeerde overeind te blijven staan terwijl hij zwakjes aan de sluiting van zijn mantel trok.

‘Erienne, help je kleine Farrell eens even met dit opstandige... hm... opstandige kledingstuk. Het klemt zich aan me vast.’ Hij grinnikte verontschuldigend en tilde hulpeloos zijn rechterarm op.

‘Een mooie tijd om thuis te komen,’ wees ze hem terecht terwijl ze hem uit zijn mantel hielp. ‘Schaam je je niet?’

‘Nee, hoor!’ verklaarde hij en probeerde een galante buiging te maken. Maar nu verloor hij zijn toch al moeilijk bewaarde evenwicht en begon te wankelen.

Erienne pakte hem heet en duwde haar schouder onder zijn arm om hem zo overeind te houden, maar ze deinsde vol afschuw terug toen ze de stank van verschaalde whisky en sigarettenrook. ‘Je had tenminste thuis kunnen komen toen het nog donker was,’ zei ze scherp. ‘De hele nacht zit je te spelen en te drinken en dan verslaap je de dag. Kan jij je tijd niet beter besteden?’

‘Er is mij belet om eerlijk werk te doen en mijn hoofd in dit gezin op te houden, en daar kan je die duivel van een Seton de schuld van geven. Hij heeft me dit aangedaan.’

‘Dat weet ik,’ antwoordde ze kortaf. ‘Maar dat is geen ver-

ontschuldiging voor de manier waarop jij je gedraagt.’

‘Houd op met dat gezeur, mens.’ Hij kon de woorden bijna niet uitbrengen.

‘Je klinkt elke dag meer als een oude vrijster. Het is maar goed dat vader je zo gauw mogelijk wil uithuwelijken.’

Erienne klemde in stomme woede haar tanden op elkaar. Ze pakte zijn arm steviger vast en probeerde hem de kant van de kamer op te duwen, maar wankelde toen hij steeds meer op haar ging steunen.

‘De duivel hale jullie allebei!’ snauwde ze. ‘Jullie zijn aan elkaar gewaagd! Mij zo maar aan de eerste de beste rijke man uithuwelijken zodat jullie je luie leventje kunnen voortzetten! Jullie zijn een mooi stel!’

‘Zo!’ Farrell trok zijn arm los en deed een paar stappen in de richting van de kamer. Toen hij zich weer op de verraderlijk dansende vloer staande kon houden keek hij zijn zuster aan en paste – alsof hij een ervaren zeeman was – zijn beweging aan het zwaaien van het vertrek aan. ‘Je hebt er iets op tegen dat ik me voor jou eer heb opgeofferd,’ zei hij beschuldigend en probeerde haar strak aan te kijken. De opgave was te moeilijk en zijn ogen dwaalden af. ‘Vader en ik willen je alleen maar goed getrouwd zien en veilig voor de streken van allerlei schurken.’

‘Mijn eer?’ zei Erienne minachtend. Ze sloeg haar armen over elkaar en keek haar broer aan met een blik die het midden hield tussen verdraagzaamheid en medelijden. ‘Als je goed nadenkt, Farrell Fleming, dan weet je dat je vaders eer verdedigde, niet de mijne.’

‘O!’ Hij was meteen een en al verontschuldiging en deed zo nederig als een kleine jongen die op een kwade streek was betrapt. ‘Je hebt gelijk; dat is zo. Het ging om vader.’ Hij keek strak naar zijn machteloze arm en zwaaide die een eindje vooruit om er zo haar aandacht op te vestigen zodat hij er zoveel mogelijk sympathie voor kreeg.

‘In zekere zin was het wel voor mij, omdat ik ook Fleming heet,’ peinsde Erienne hardop. ‘En na de laster van Christopher Seton is het moeilijk om alle kwade praatjes te negeren.’

Nadenkend keek ze weer naar het verregende landschap buiten en besteedde geen verdere aandacht aan haar broer die voorzichtig zwaaiend naar de karaf met whisky op weg ging die hij plotseling op

een bijzettafeltje zag staan. Tot haar teleurstelling moest ze constateren dat de brug nog intact was, want de eenzame ruiter kwam over de keien naderbij. Het leek of de man geen bijzondere haast had; toch kwam hij gestaag dichterbij, alsof hij de regen niet merkte en tijd in overvloed had. Ze slaakte een zucht, keek naar Farrell en meteen begon ze te stampvoeten. Hij had een glas te voorschijn gehaald en probeerde met zijn goede linkerhand de stop van de karaf te verwijderen.

‘Farrell! Heb je nog niet genoeg gehad?’

‘Ja, het was vaders goede naam die ik probeerde te verdedigen,’ mompelde hij en ging rustig door. Zijn hand trilde terwijl hij zijn glas volschonk. Er kwamen herinneringen aan het duel bij hem boven. Steeds opnieuw hoorde hij het oorverdovende lawaai van zijn eigen pistool dat vuurde en hij zag de verbazing en afschuw op het gezicht van de scheidsrechter terwijl de man nog met de zakdoek in zijn opgeheven hand klaar stond. Dit beeld was voor altijd in zijn geheugen gegrift, maar op dat ogenblik had hij een vreemde mengeling van afschuw en vreugde gevoeld toen zijn tegenstander achterover wankelde en naar zijn schouder greep. Het bloed was door Setons vingers gedropen en Farrell was als verstijfd blijven staan en had gewacht totdat hij neerviel. Maar in plaats daarvan had de man zijn evenwicht terug gevonden en de korte opwelling van vreugde van Farrell was overgegaan in schrik en een uitbarsting van koud zweet. Opeens drong tot hem door hoe dwaas hij geweest was om te vuren voordat het teken was gegeven, vooral toen Seton zijn wapen ophief en recht op zijn borst mikte.

‘Je daagde een man met veel meer ervaring uit alleen maar vanwege een kaartspelletje,’ zei Erienne berispelend.

Het gonsde zo in Farrells hoofd dat de woorden van zijn zuster niet tot hem doordrongen. Verlamd door het beeld dat zich langzaam voor zijn geestesoog ontrolde zag hij alleen de loop van het pistool dat hem op die morgen had bedreigd, hoorde alleen het donderend geluid van zijn eigen hartslag, voelde alleen nog maar die alles overweldigende schrik die hem nu nog steeds achtervolgde, dag en nacht. Op die kille morgen had het zweet hem in de ogen geprikt, maar hij was te bang geweest om het weg te knippen, bang dat de minste beweging de dodende kogel naderbij zou brengen. Hij was totaal door paniek bevangen geweest en zijn zenuwen

waren zo van streek geraakt dat hij brullend van hulpeloze woede en frustratie zijn arm had opgeheven en het lege wapen naar zijn vijand had gegooid, zich niet realiserend dat de ander zijn wapen al op een punt ergens boven zijn hoofd had gericht.

Een nieuwe explosie verscheurde de stilte van de morgen en overal weerklonken echo's, waardoor Farrells woedeschreeuw een kreet van doodsangst werd. De schok in zijn arm werd een uitbarsting van felle pijn. Voordat de rook was opgetrokken was hij op de met dauw bedekte grond gevallen en had daar liggen kreunen van ontzetting en pijn. Een lange gestalte was achter de knielende dokter die zijn arm onderzocht verschenen. Door alle pijn heen had hij zijn tegenstander herkend die daar tegen het wazige licht van de opgaande zon stond afgetekend. De houding van Christopher Seton had hem beschaamd gemaakt, want de man probeerde kalm zijn eigen bloed te stelpen, met een lap die hij in de schouder van zijn jasje had gestopt.

Farrell had zelfs te midden van de pijn ingezien dat hij, door het afvuren van een oneerlijk schot, meer had verloren dan het duel alleen. Het was een vreselijke slag om je reputatie zo besmeurd te zien. Niemand zou de uitdaging van een lafaard aannemen en hij kon zich zelfs tegenover zichzelf niet verontschuldigen.

'Het was de jongen zijn eigen schuld dat hij gewond werd,' hoorde hij Setons woorden weer terwijl hij jammerde van wanhoop. De man had het zo onomwonden gezegd: 'Als hij zijn pistool niet naar me toegegooid had, zou het mijne niet zijn afgegaan.'

De scheidsrechter had op een even gereserveerde toon geantwoord. 'Hij vuurde voordat ik het teken gaf. U had hem mogen doden, meneer Seton, en niemand zou het u kwalijk genomen hebben.'

Seton had gegromd: 'Ik vermoord geen kinderen, man.'

'Ik verzeker u dat u in deze geen blaam treft. Ik kan alleen maar voorstellen dat u hier thans weggaat voordat de vader van de jongen komt en ons last veroorzaakt.'

Volgens Farrell was de scheidsrechter te vergevingsgezind geweest. Hij wilde laten merken dat hij er niet zo over dacht en was in een stroom verwensingen uitgebroken om zijn hulpeloze woede op de man te luchten in plaats van de waarheid over zijn eigen laffe houding onder ogen te zien. Maar tot zijn verdriet hadden alle ver-

wensingen alleen maar een minachtend lachje bij zijn tegenstander opgeroepen en hij was weggelopen zonder verder naar hem om te kijken, alsof hij inderdaad een kind was dat geen verdere aandacht verdiende.

De verwrongen beelden verdwenen en de werkelijkheid met alle harde feiten keerde terug. Farrell zag het volle glas voor zich staan, maar zijn knikkende knieën konden nauwelijks zijn gewicht dragen en hij kon zijn goede arm, die hem nu als steun diende, niet lang genoeg terugtrekken om het glas whisky naar de lippen te brengen.

‘Je jammert over je vreselijke verlies.’ Eriennes woorden drongen eindelijk tot hem door. ‘En je doet alsof je leven al op achttienjarige leeftijd voorbij is. Het zou wijzer geweest zijn om die yankee met rust te laten in plaats van de beledigde onschuld te spelen.’

‘De man is een leugenaar en daarom daagde ik hem uit.’ Farrell keek rond naar een steunpunt en zag dichtbij een stoel staan. ‘Het ging om de eer en de goede naam van mijn vader; die wilde ik verdedigen.’

‘Verdedigen nog wel, stel je niet aan! Nu heb je een halfflamme arm en die meneer Seton heeft niet één woord van zijn beschuldiging ingetrokken.’

‘Dat komt nog wel!’ schreeuwde Farrell. ‘Dat komt, of ik... of ik...’

‘Wat wil je dan doen?’ vroeg Erienne boos. ‘Je andere arm ook kwijtraken? Je verliest je leven nog als je denkt dat je het tegen een man met zo’n ervaring als Christopher Seton kunt opnemen.’ Ze hief vol afschuw bezwerend haar hand op. ‘Die man is bijna tweemaal zou oud als jij en ik denk dat hij wel tweemaal jouw verstand heeft. Het was dom van je om hem uit te dagen, Farrell.’

‘De duivel hale je, meid! Je denkt zeker dat de hele wereld om die meneer Seton van jou draait.’

‘Wat zeg je daar?’ riep Erienne uit, woedend over zijn beschuldiging. ‘Ik heb de man zelfs nog nooit gezien! Het enige dat ik van hem weet is van roddelpraatjes en daar kan ik toch niet op afgaan.’

‘O, die heb ik ook gehoord,’ snauwde Farrell minachtend.

‘Alle vrouwen hebben het over de yankee en zijn geld. Je ziet hun ogen schitteren van hebzucht, maar zonder dat geld is hij net als ieder ander. En ervaring? Ha! Die heb ik minstens evenveel.’

‘Schep niet zo op over de twee die jij vroeger de baas was,’ zei ze